

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku A. – S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z udziałem zainteresowanych M. B., T. K., L. K., L. S. oraz S. W. o ubezpieczenie społeczne, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r., zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy A. – S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z udziałem zainteresowanych M. B., T. K., L. K., L. S. oraz S. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o podstawę wymiaru składki, na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 sierpnia 2012 r., ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanych: M. B. - na kwotę 2.862 zł, T. K. - na kwotę 625 zł, L. K. - na kwotę 8.834 zł, L. S. - na kwotę 4.790 zł, S. W. - na kwotę 4.305 zł, oraz odrzucił skargę kasacyjną.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c., przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie wartości przedmiotu zaskarżenia w kwotach podanych na wezwanie Sądu oraz niezasadne odrzucenie skargi kasacyjnej z naruszeniem art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. - przez przyjęcie, że zainteresowani - pracownicy powoda - występują w sprawie jako współuczestnicy formalni. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w celu nadania biegu skardze. Podniósł, że wartość przedmiotu zaskarżenia w przedmiotowej sprawie powinna być ustalona na podstawie art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór w sprawie objętej zażaleniem dotyczy ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) i nie obejmuje kwestii, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Stosownie do art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowały się dwa stanowiska w kwestii określenia wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną w sytuacjach analogicznych do rozpoznawanej w niniejszej sprawie, tj. w wypadkach gdy w sprawach o podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, dotyczących wymiaru składek od poszczególnych pracowników za ten sam sporny okres, łączna wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną przekracza dziesięć tysięcy złotych, podczas gdy nie przekracza ona tej kwoty w odniesieniu do poszczególnych ubezpieczonych.

Według pierwszego stanowiska, w sprawie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia należy liczyć odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (po. np. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 312/11, LEX nr 1235842; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2007 r., I PZ 22/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 71; z 13 września 2006 r., II PZ 31/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 280; z 12 marca 2003 r., I PZ 155/02, LEX nr 1130155; z 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, LEX nr 551888; z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 105/08, LEX nr 784206).

Drugie, odmienne stanowisko zostało wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301). Zgodnie z tym orzeczeniem, objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zatrudnionych pracowników oznacza, że w skardze kasacyjnej organu rentowego roszczenia z nich wynikające podlegają zsumowaniu przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 21 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podobny pogląd wyrażono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 r., I UZ 17/12 (OSNP 2013 nr 11-12, poz. 141).

W związku z przedstawioną rozbieżnością w orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia ta została przedstawiona do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14, orzekł, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).